บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การพัฒนาการจัดการเรียนการสอนเพื่อปฏิรูปการเรียนรู้ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด ผู้เรียนทุกคนสามารถที่จะเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ การจัดกระบวนการเรียนรู้จึงมุ่งฝึกทักษะการปฏิบัติการแก้ปัญหาและการเรียนรู้จากประสบการณ์จริงเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตนเต็มตามศักยภาพโดยจัดให้มีการประเมินควบคู่กับการเรียนการสอนตามสภาพจริง ใช้วิธีพิจารณาจากพัฒนาการของผู้เรียน ความประพฤติ การสังเกตพฤติกรรมการเรียนและการร่วมกิจกรรม

การเรียนการสอนภาษาเป็นกระบวนการที่ซับซ้อนซึ่งต้องอาศัยความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและผู้สอน ตลอดจนกระบวนการเรียนการสอนซึ่งมีพื้นฐานอยู่บนทฤษฎีและวิธีการต่างๆ มากมาย ทฤษฎีและวิธีการเหล่านี้ได้แก่ การศึกษาถึงความต่อเนื่องตามลำดับของเนื้อหา หน้าที่ภาษา ความหลากหลายของภาษา วัฒนธรรมและการวิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์ที่มีต่อกัน จึงทำให้เกิดความหลากหลายของแนวคิดขึ้นและก่อให้เกิดวิธีการจัดการเรียนการสอนภาษา ครูผู้สอนจึงควรจัดระเบียบความคิดเกี่ยวกับแนวคิดและวิธีการสอนของตนให้เข้าใจอย่างถ่องแท้เสียก่อน (กรมวิชาการ, 2545. หน้า 105)

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในโลกปัจจุบันเนื่องจากความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการและเทคโนโลยีในการสื่อสาร ทำให้ประเทศต่างๆ ทั่วโลกมีการติดต่อสื่อสารระหว่างกันมากขึ้นรวมทั้งประเทศไทยซึ่งเป็นประเทศหนึ่งในประชาคมโลก จึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของคนไทยให้อยู่ในระดับที่สามารถจะเข้าใจได้ สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง และเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ

ทักษะที่จำเป็นในการใช้ภาษาอังกฤษได้แก่ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ซึ่งการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้น การเขียนถือว่าเป็นทักษะที่ยากและซับซ้อนมากที่สุด ทั้งนี้เพราะในการฟังและการอ่านนั้น ผู้เรียนเป็นเพียงผู้รับสารและตีความจากสิ่งที่ได้ยินหรืออ่าน ส่วนใหญ่ผู้เรียนก็สามารถแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกโดยอาศัยกริยาท่าทาง ทำให้การตีความง่ายยิ่งขึ้น การพูดอาจไม่ต้องระวังในเรื่องหลักเกณฑ์ทางภาษาหรือไวยากรณ์มากก็สามารถสื่อสารกันให้เข้าใจได้ แต่ในการเขียนนั้นผู้ที่เขียนหรือผู้ส่งสารกับผู้รับสารนั้นมักอยู่ห่างกัน ไม่สามารถที่จะแสดงกริยาท่าทางต่างๆ เพื่อสื่อให้เห็นได้ จึงทำให้ต้องมีความระมัดระวังและคำนึงถึงหลักเกณฑ์

ทางภาษาและโครงสร้างไวยากรณ์ให้มาก เพื่อให้ผู้รับสารสามารถอ่านแล้วเข้าใจเนื้อความในสารนั้นได้อย่างถูกต้อง เนื่องจากทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ผู้เรียนต้องอาศัยความรู้เรื่องลักษณะ และองค์ประกอบของภาษา อันได้แก่ โครงสร้างไวยากรณ์ คำศัพท์ การสะกดคำ เครื่องหมายวรรคตอน และต้องสามารถเรียบเรียงประโยคให้เป็นข้อความที่สื่อความหมายได้ ดังที่ พิตรวัลย์ โกวิทวที (2537, หน้า 30) ได้กล่าวว่า ทักษะที่ประสบปัญหามากคือ ทักษะการเขียนเพราะเป็นทักษะที่ค่อนข้างยุ่งยากและซับซ้อน เนื่องจากนักเรียนจะต้องมีความสามารถอย่างแท้จริงที่จะเขียน หรือถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก ให้ผู้อ่านเข้าใจได้

ฟรีดแมน (Freedman.S, 1987 p. 35) กล่าวว่าในการสอนทักษะการเขียนให้กับนักเรียนไทยไม่ว่าจะระดับใด ครูผู้สอนนอกจากจะมีหน้าที่ฝึกให้นักเรียนเขียนแล้ว ยังต้องทำหน้าที่ตรวจงานเขียนของนักเรียนซึ่งถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของการสอนเขียนด้วย การตรวจงานเขียนจึงเป็นภาระหน้าที่ที่ครูผู้สอนไม่สามารถจะหลีกเลี่ยงได้ ครูผู้สอนโดยเฉพาะผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา ต้องใช้ความรู้ความสามารถในการใช้ภาษา ใช้ความอดทนและใช้เวลามากในการตรวจงานเขียนของนักเรียน ซึ่งการตรวจแก้และวิจารณ์งานเขียนของนักเรียนที่ครูผู้สอนปฏิบัติอยู่ยังไม่ได้ผลดีเท่าที่ควรคือ ยังไม่ช่วยปรับปรุงงานเขียนของนักเรียนได้มากนัก การตรวจงานของครูยังไม่ชัดเจน ไม่ถูกต้องและไม่ได้ผล โดยครูส่วนใหญ่จะเน้นที่ไวยากรณ์และกลไกการเขียน ปัญหาอีกอย่างหนึ่งคือ ครูใช้เครื่องหมายในการตรวจและวิจารณ์เป็นไปตามใจครู ทำให้นักเรียนเกิดความสับสนและเข้าใจยาก

จากปัญหาดังที่กล่าวมามีนักการศึกษาหลายท่านได้เสนอแนะวิธีการตรวจงานเขียนไว้หลายวิธี แต่มีวิธีหนึ่งที่นักการศึกษาหลายท่านให้ความสนใจและเห็นว่ามีประโยชน์คือ วิธีการตรวจแก้งานด้วยการให้ข้อมูลย้อนกลับในงานเขียนภาษาอังกฤษ วิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยครูผู้สอนนั้นมีหลายลักษณะ อิดี้ (Ihde, 1994) ได้ทำการศึกษารวบรวมงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับงานเขียนในกลุ่มครูผู้สอนชาวอเมริกันและชาวฝรั่งเศส พบว่าลักษณะการให้ข้อมูลย้อนกลับคือ การวงกลมจุดที่ผิด (circling), การแก้ไข (editing) , เทคนิคการแก้ไขแบบสรุปรวม (summary technique) และการใช้สัญลักษณ์ (correction symbols) ลักษณะของการให้ข้อมูลย้อนกลับในงานเขียนแบบวงกลมจุดที่ผิด (circling) ผู้สอนจะมีแต่วงกลมตรงจุดที่ผู้เรียนเขียนผิดแต่ไม่มีคำอธิบายให้ ผู้เรียนต้องศึกษาเองว่าจุดที่ผิดนั้นผิดอย่างไร ส่วนการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบแก้ไข (editing) คือการที่ผู้สอนแก้ไขจุดที่ผู้เรียนเขียนผิดนั้นให้ถูกต้องตามโครงสร้าง การให้ข้อมูลย้อนกลับแบบสรุปรวม (summary technique) ผู้สอนจะเขียนสรุปคำอธิบายในการแก้ไขจุดที่ผิดไว้ตรงท้ายงานเขียน โดยเขียนแบบสรุปรวมไม่ชี้เฉพาะ ส่วนการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบการใช้

สัญลักษณ์ (correction symbols) จะเป็นการชี้ให้ผู้เรียนเห็นชัดเจนว่าจุดที่ผิดนั้นคืออะไร และจุดที่ผู้เรียนเขียนผิดที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางไวยากรณ์ นักเรียนจะสามารถตรวจ ประเมิน และปรับปรุงงานเขียนของตนเองได้ซึ่งตรงกับแนวการสอนของนักจิตวิทยากลุ่มเกสทัลต์ (Gestalt Psychology) ที่เชื่อว่าในการเรียนรู้นั้นผู้เรียนจะต้องเป็นผู้ลงปฏิบัติการ ค้นคว้าหาคำตอบและแก้ปัญหาด้วยตนเองซึ่งจะเป็นการพัฒนาทักษะในการเรียนของนักเรียน

ฮาร์เมอร์ (Harmer, 1998. P. 84) กล่าวว่านักเรียนส่วนใหญ่รู้สึกเสียกำลังใจหากได้รับงานเขียนคืนที่เติมด้วยหมึกสีแดง การขีดส้นใต้ การขีดฆ่าทิ้ง ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นว่างานเขียนของพวกเขาแย่มาก จึงมีวิธีการตรวจงานเขียนโดยใช้สัญลักษณ์ เช่น S = spelling, WO= word order เมื่อพบข้อผิดพลาดครูจะขีดเส้นใต้ และเขียนสัญลักษณ์ไว้ริมกระดาษ วิธีการนี้ทำให้การแก้ไขข้อผิดพลาดดูเสียหายน้อยลง

สมิท (Smith,1998. อ้างอิงในวินิตยา ประเสริฐสุนทร, 2545, 44) กล่าวว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับเป็นการตอบสนองต่อผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนทราบว่าการตอบสนองของเขานั้นถูกต้องหรือไม่และถ้าผู้เรียนสามารถเรียนรู้จากข้อมูลย้อนกลับที่ได้รับนั้น และนำไปแก้ไขปรับปรุงการเรียนภาษาของตนเองก็จะสามารถพัฒนาการเรียนภาษาของตนให้ดีขึ้น

วิธีการเรียนแบบให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยสัญลักษณ์ (correction symbols) เป็นเทคนิคที่ได้รับความสนใจจากนักการศึกษาและผู้เชี่ยวชาญอย่างมาก ที่ได้มาทำการศึกษานำเอาวิธีการเรียนแบบให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยสัญลักษณ์ (correction symbols) มาใช้พัฒนาด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษอย่างจริงจัง (Chandler,2003 : Erel & Bulut, 2007) ด้วยเหตุนี้ ผู้ศึกษาค้นคว้าจึงได้แนวคิดและมีความสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาความสามารถทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 วิชาเอกบริหารคอมพิวเตอร์ธุรกิจ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม ซึ่งเป็นระดับชั้นที่จำเป็นต้องใช้ไวยากรณ์ให้ถูกต้องใน การเขียนเรียงความ

การศึกษาเกี่ยวกับการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยใช้สัญลักษณ์ (correction symbols) จะช่วยให้ผู้สอนนำวิธีที่เหมาะสมที่ช่วยให้ผู้เรียนตระหนักถึงข้อผิด และรู้จักนำข้อผิดไปใช้ประโยชน์ใน **การพัฒนาความสามารถทางไวยากรณ์ เพื่อนำมาปรับปรุงการเรียนการสอนการพัฒนาความสามารถทางไวยากรณ์ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น อีกทั้งยังเป็นการประหยัดเวลาในการตรวจงานเขียนของครูและเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง**

วัตถุประสงค์ของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางไวยากรณ์ก่อนและหลังเรียนของนักศึกษาที่เรียนการเขียนเรียงความโดยใช้วิธีการเรียนแบบให้ข้อมูลย้อนกลับโดยใช้สัญลักษณ์ (Correction Symbols)

2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางไวยากรณ์หลังเรียนของนักศึกษาที่เรียนการเขียนเรียงความโดยใช้วิธีการเรียนแบบให้ข้อมูลย้อนกลับโดยใช้สัญลักษณ์และกลุ่มที่ไม่ได้ใช้สัญลักษณ์

คำถามการศึกษาค้นคว้า

1. การให้ข้อมูลย้อนกลับในงานเขียนโดยใช้สัญลักษณ์จะช่วยให้นักศึกษาพัฒนาความสามารถทางไวยากรณ์หรือไม่

2. กลุ่มนักศึกษาที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์โดยใช้สัญลักษณ์จะมีการพัฒนาความสามารถทางไวยากรณ์ได้ดีกว่ากลุ่มผู้เรียนที่ไม่ได้รับข้อมูลย้อนกลับโดยใช้สัญลักษณ์หรือไม่

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลของการศึกษาค้นคว้านี้อาจนำไปพัฒนาเทคนิคการสอนไวยากรณ์ควบคู่ไปกับการเขียนโดยให้ข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับไวยากรณ์โดยใช้สัญลักษณ์ เพื่อพัฒนาความสามารถทางไวยากรณ์ของผู้เรียนได้

ขอบเขตการศึกษาค้นคว้า

1. ศึกษาเฉพาะนักศึกษาชั้นปีที่ 1 วิชาเอกบริหารคอมพิวเตอร์ธุรกิจ มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม ภาคเรียนที่ 3 จำนวน 24 คนเท่านั้น

2. งานเขียนที่ศึกษาเป็นเรียงความจำนวน 5 หัวข้อ คือ My Family, My Friend, My Dream, Last Summer และ Happy Home

3. พัฒนาการทางไวยากรณ์ จะจำกัดเฉพาะไวยากรณ์เป้าหมาย 7 ชนิดเท่านั้น ได้แก่

3.1 คำนำหน้านาม (article)

3.2 คำสรรพนาม (pronoun)

3.3 รูปแบบคำ (word form) โดยดูเฉพาะ content word ซึ่งได้แก่ คำนาม (noun) คำกริยา (verb) คำกริยาวิเศษณ์ (adverb) และคำคุณศัพท์ (adjective)

3.4 คำบุพบท (preposition)

3.5 การใช้ประธานสัมพันธ์กริยา (subject-verb agreement)

3.6 การใช้กาล (verb tense)

3.7 การใช้อักษรตัวใหญ่ (capitalization)

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. วิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยใช้สัญลักษณ์ (correction symbols) หมายถึง สัญลักษณ์ในการตรวจงานที่เป็นมาตรฐานบอกตำแหน่งของข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ในการเขียนภาษาอังกฤษ เพื่อลดความสับสนในการตรวจแก้ไขงานด้วยตนเองของนักเรียน โดยครูสามารถชี้ให้เห็นถึงข้อผิดพลาดโดยการใช้สัญลักษณ์แล้วให้นักเรียนแก้ไขงานตามข้อผิดพลาดด้วยตนเอง

2. การพัฒนาทางไวยากรณ์ หมายถึง ความสามารถในการใช้ไวยากรณ์เป้าหมายได้ถูกต้องมากขึ้นโดยวัดจากเครื่องมือ 2 ชนิด ได้แก่ แบบทดสอบความสามารถทางไวยากรณ์ชนิดหาข้อผิดพลาด (error identification) และการเขียนเรียงความ

3. คะแนนความถูกต้องของการเขียนเรียงความ หมายถึง คะแนนความถูกต้องของการใช้ไวยากรณ์เป้าหมายในการเขียนเรียงความ เรื่อง My Family และ Happy Home